

Еммануель. Антидіва

КУПИТИ

Друга частина еротичного роману «Еммануель» авторки Еммануель Арсан свого часу стала не менш сенсаційною, ніж перша. Написана у 1970-х, вона несла карколомні ідеї жіночої свободи в коханні і відкритого шлюбу.

Головна героїня, 19-річна французька, знову опиняється в Бангкоку. Але цього разу смілива і допитлива молода жінка не просто досліджує власну сексуальність та межі дозволеного суспільством. Вона заглиблюється у філософські основи еротизму, вивчає природу збудження та задоволення і знаходить відповіді у свого коханця та ґуру Маріо, а також витворює особисто, вступаючи у статеві стосунки з безліччю чоловіків і жінок. Оргії на екзотичному тлі Таїланду, чуттєві переживання та аристократичні вечірки — все це ховається під обкладинкою книги.

ЛЮБОВ ДО САМОГО
КОХАННЯ — ТЕ,
ЩО РОБИТЬ ВАС
НАРЕЧЕНОЮ СВІТУ

Ми, котрі помremo одного дня,
звемо безсмертною людину в осередку миті.

Сен-Жон Перс,
Орієнтири

— Анна Марія Сергіні.

Маріо протяжно вимовив звук «r» в її імені, виокремивши його високою нотою, через що решта складів прозвучали м'яко й ніжно.

Дівчина силіла за кермом свого авто. Маріо поклав її руку з тонкими довгими пальцями, на яких не було каблучок, на свою долоню, й показав Еммануель.

«Анна Марія», — відгукнулося луною у свідомості Еммануель. Їй хотілося відчутти й запам'ятати отой відтінок ніжності після флорентійської вібрації звука «r». Вона пригадала григоріанські співи серед ароматів ладану й гарячого воску. Panis angelicus. Коліна лівиць, сором'язливо закриті спідницями. Солодкі марення. O res mirabilis Ці довгі наспівні «i», що лунають з гортаней, язика, омиті гарячою слиною, вуста, що злегка розтуляються й відкривають перлинки зубів... O salutaris hostia... Крізь вітражі линуло мерехтливе свfітло, в якому Еммануель бачила незнайоме обличчя, наче марево з іншого кінця світу, і дорікнула собі в браку образів та слів, і в тому, що описати його красу може лише спогадами про школярські церковні співи.

«Справжнє диво! — із захватом подумала вона. — Чисте, рішуче, щасливе, життєдайне». Її серце стислося. Така краса може явитися тільки у сні!

— А вам належить зробити його реальністю, — сказав Маріо, і вона завагалась, чи не промовила, часом, вгодос ті свої думки.

Анна Марія засміялася так невимушено, що Еммануель відчула полегшення і наважилася потиснути гості руку.

— Але не зараз, — пожартувала та. — Маю встигнути на чай із дамами.

Вона обернулася до Маріо та поглянула на нього знизу вгору, ніби забула, що він такий високий. Низ автомобіля майже торкався землі.

— Ти ж знайдеш добру душу, яка тебе підвезе?

— *Via, cara, via!*

Колеса ковзнули бруківкою. «Без лобового скла, без бризковиків, без даху!» — стривожено подумала Еммануель, поглянувши на чорне небо. Вона почувалася нещасною, спостерігаючи, як віддаляється її мрія.

— А я думала, що вже бачила все найпрекрасніше, що є у світі! Де ви знайшли цього янгола?

— Це моя родичка, — відповів Маріо. — Інколи беру її за шофера, — і запитав: — Вона вас зацікавила? — Еммануель не вимовила ні слова. — Вона прийде завтра, — сказав він. І додав за мить: — Попереджаю, вам буде непросто її розворушити. Але я не маю сумнівів, що ви зможете направити її на вірний шлях.

— Я? — запротестувала Еммануель. — І як я це зроблю? Мені ще багато чому треба вчитися.

Вона відчула легке роздратування. Чи ж він вважає, що її навчання завершилося після одного єдиного уроку? Вони пройшли крізь сад, перетнули терасу та опинилися у вітальні перед великою мобільною скульптурою із чорного металу. Легкі листочки рухомої конструкції затріпотіли від подиху Маріо. Еммануель зауважила:

— Вочевидь, ви самі займалися її вихованням. То що ж я можу додати?

— Йдеться не про Анну Марію. А про вас, — він очікував на відповідь, та вона мовчала. Марію пояснив: — Ми формуємо себе найбільш цілісно тоді, коли маємо вплив на вчинки інших. Жодне знання не закріплюється так сильно, як те, що ми передаємо. Можливо, ви вже задоволені собою в цю мить?

Еммануель заперечно хитнула чорнявою голівкою.

— Ні, — твердо сказала вона.

— Тоді змінійтесь! — втомлено підсумував Марію. І до-дав: — Тому що ви — жінка, якій, безсумнівно, притаманна любов до себе. Але також ви й богиня, і порятунок іншого — теж ваша доля, — вона посміхнулась, згадавши дерев'яний настил та храм ночі. Він вдивлявся в її обличчя. — Ви вже почали навчати свого чоловіка? — вона заперечно відтворила на обличчі водночас і грайливу, і трохи присоромлену гримасу. — Хіба він не здивувався тому, що вас так довго не було?

— Здивувався.

— І що ви йому сказали?

— Що ви водили мене курити опіум.

— І він не читав вам моралі?

— Він кохався зі мною, — вона прочитала питання в очах того, кому сповідалася. — Так, — сказала вона, — я думала про нього весь час.

— І вам це сподобалося? — Еммануель нічого не треба було говорити, відповідь була на її обличчі. У своїх думках вона знову переживала той новий досвід, оте відчуття, коли в її лоні сім'я чоловіка змішувалося з сім'ям самло. — І тепер ви прагнете це повторити, — констатував Марію.

— Хіба ж я не сказала, що повністю приймаю ваші правила? — то була чиста правда. Тієї миті вона не могла знайти причин для сумнівів. Щоб переконати Марію у своїй рішучості, вона повторила сентенцію, яку він підштовхнув її сформулювати вчора: — Увесь той

час, що не присвячений мистецтву насолоди в щоразу нових обіймах
— це втрачений час, — після чого поцікавилася: — На думку Анни
Марії, на що варто витратити час?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ